

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku J. R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 października 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 marca 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokatowi Ł. K. , Kancelaria Adwokacka w W.
od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 120 zł (sto
dwadzieścia) powiększoną o podatek od towarów i usług w
obowiązującej stawce, tytułem zwrotu kosztów postępowania
przed Sądem Najwyższym - pomocy prawnej świadczonej z
urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 marca 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 6 listopada 2013 r. i oddalił odwołanie J.R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, I Oddział w W. z dnia 4 października 2012 r. w przedmiocie odmowy ustalenia prawa do emerytury na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity

tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887). Ustalił, że w dniu wejścia w życie tej ustawy ubezpieczony wykazał ogólny staż ubezpieczenia w wymiarze 23 lat, 2 miesięcy i 20 dni i wyłączył możliwość uzupełnienia stażu na podstawie art. 10a ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu obowiązującym po dniu 1 stycznia 2013 r., stwierdzając, że zmiana stanu prawnego wymaga wydania nowej decyzji.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na zarzucie naruszenia prawa materialnego - art. 10a ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu z dnia 1 stycznia 2013 r. przez błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, że przepis ten nie ma zastosowania do emerytur przyznawanych na podstawie art. 184 ust. 1 tej ustawy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na potrzebę wykładni „przepisów budzących wątpliwości i rozbieżności w praktyce sądowej, tj. art. 10a ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, mając na względzie wyroki Sądu Apelacyjnego w (...), sygn. akt III AUa (...), Sądu Apelacyjnego w (...), sygn. akt III AUa (...), Sądu Okręgowego w G., sygn. akt VIII U (...) i Sądu Okręgowego w W. sygn. akt XIV U (...), oraz na istotne zagadnienie prawne, czy przy ustalaniu prawa do emerytury, istnieje możliwość uwzględnienia okresu pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy na zasadach określonych w art. 10a ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do świadczeń przyznawanych na podstawie art. 184 tej ustawy?”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania albo gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, opartego na przyczynie przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., konieczne jest

wykazanie, że określony przepis budzi poważne i dotychczas nierozstrzygnięte wątpliwości interpretacyjne lub że na jego podstawie wydawane są odmienne rozstrzygnięcia w tym samych lub bardzo podobnych okolicznościach faktycznych i prawnych. Z kolei wskazanie na istnienie przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wyводу prawnego zbliżonego do takiego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku w niniejszej sprawie nie spełnia tych wymagań. Jego argumentacja została osłabiona przez utożsamienie przyczyn kasacyjnych z zarzutami ujętymi w podstawie skargi, wyraźnie ograniczonej do naruszenia art. 10a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przede wszystkim jednak uzasadnienie wniosku zawiera brak umożliwiający Sądowi Najwyższemu stwierdzenie rzeczywistej i istotnej rozbieżności w orzecznictwie sądowym, polegający na przytoczeniu tylko spraw i oznaczających je sygnatur, z pominięciem wskazania i opisu rozbieżności stanowisk co do rozumienia tego przepisu.

W konsekwencji skarżący nie wykazał, że wskazane przez niego zagadnienie istnieje jako zagadnienie prawne i że na jego tle powstały rozbieżności w orzecznictwie, jak też nie dostarczył żadnych przekonujących argumentów uzasadniających odmienną ocenę prawną od przyjętej przez Sąd drugiej instancji.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu orzeczono na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 i § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r. poz. 461, ze zm.).